

Innos, Adanos a Beliar v hospodě

Innos, Adanos a Beliar vejdou do hospody a usednou k rohovému stolu. Oblékli si dlouhé hnědé pláštěnky, tím pádem, nikdo si jich nevšímal, nikoho nezajímali. Pro všechny byli jen další cestující, kteří přišli schovat se před deštěm a zchladit se studeným pivem.

Po usednutí si odhalili tváře a začali konverzaci. Adanos s obličejem staršího muže, začal. "Po takové době, zase všichni spolu jsme se sešli. Udělalo mi to radost, že pro jednou jsi Innosi odložil svou pýchu a ty Beliare svojí zlost, aby jsme mohli prodiskutovat nějaké záležitosti."

"Nech těch svých moudrosti, radši pověz co má být úmysl tohohle" řekl Innos. Innos si vzal podobu šestnáctiletého chlapce. Vždy se přeměňoval na mladé chlapce, rád dával tím najevo mládí a zdraví, ale zároveň šlo tím pozorovat jeho zbrkllost.

"Důvod proč jsme tady je vaše neustálé válčení a ničení smrtelného světa. V čem byl smysl ho stvořit, když se za chvíli zhroutí?" odpověděl Adanos. Z jeho šlo poznat lehce vztek ale i klid.

Beliar si měl podobu přibližně dvacetiletého muže s černými vlasy a s jizvami na tváři. Neřval se na ně, místo toho hleděl z okna ven. Pozoroval déšť a ve tváři neměl nic než klid. Adano pokračoval "Beliare, tvoje výtvary ničí lidský svět. Potulují se všude možně, zabíjí kohokoliv se kním přiblíží. Ale to ještě nebylo hrozné do té doby, než ty bestie začaly ožít." Nešlo poznat zda Beliar to zajímalo, či ne. Jeho tvář se neměnila a nehla. Jeho myšlenky byly záhadou.

"To je důvod, proč se nechci s ním bavit. Poslední dobou jen kouká do nicoty." zlostně řekl Innos. "Nevím co chce, nevím co plánuje, nevím co dělá ve svém volném čase. Nemá přátelé, jen své ohavnosti."

"Beliare," začal Adanos "přišli jsme sem mluvit, tak pověz, proč neustále ničíš svět lidí. Beliar obrátil hlavu směrem k Innosi a Adanosi. Chvilí mlčel poté zavřel oči a nadechl se nosem. Otevřel oči. "Rozhlédněte se." řekl Beliar. Tak učinili.

Lide oslavovali, truchlili, pili pivo, hostinský naléval vína. Hospoda nebyla velké, avšak v tomhle městě nejlepší. Na stěně visely sudy a hlavy dvou šelem. V krbu hořelo dříví, ke kterému sedělo nejvíc lidí.

"Před dávnou dobou tu nic z toho nebylo," pokračoval Beliar. "jen louky a lesy. Tehdy jsem stvořil můj první bytost."

Adanos přikývl. Dobře si pamatoval na ten den.

"Netrvalo dlouho a už jich bylo desítky, pak stovky. Vše jsem vytvořil, tak aby bylo v rovnováze, Jedný jedly travu, druhé zas jiné bytosti. Pak jednoho dne jsi přišel ty Innosi. Řekl jsi, že by ve smrtelném světě, měl žít někdo jako my, aby ztotožňoval nás a uctíval. Někdo kdo by stavěl a tvořil."

Innos se tvářil poněkud ztracený, nechápal totiž kam tím míří. Beliar pokračoval.

"Souhlasil jsem. Tehdy jsi stvořil lidi, ale aby přežili jak lidi, tak i moje tvorové, dohodli jsem se, že svět rozdělíme."

"Tak se stalo. Ale pak tví tví orkové začali dohodu ničit." odpověděl Innos.

"Pravda, orkové ničí svět lidí. Chtějí zničit vše co kdy lidé postavili. Tohle musí skončit."

Z Beliarova obličeje šel jasně vidět nesouhlas. Odsunul se od stolu a zase se zahleděl z okna. Chvilí pozoroval děti běžící v dešti.

"Jak čas plynul," povídal dál Beliar, "lidé začali expandovat po celém světě. Všude kde mohli stavěli osady, káceli lesy, zabíjely zvířata pro zábavu..." povzdechl.

“Svět už nebyl rozdělen, lidé si ho přivlastnili a vše, co se jim postavilo do cesty, včetně mých orků a ostatních, zničily.”

“A proto jsme tady, abychom zase nastavili vše do normálu.” řekl Adanos.

“Souhlasím, začal bych tím, že Beliar odstraní orky a hlavně, nemrtvé.” prohlásil Innos.

“A ty, Innosi, zaručíš aby lidé obsadili pouze půlku světa.” řekl Adanos.

“A proč?! Lidé jsou ti které udržují svět v pohybu. Jsou to oni kteří v nás věří a uctívají. Mají své temné stránky, ale o to je svět zajímavější. Lidé píší příběhy a básně, učí se spousty věcem, staví budovy, které by ty ohavné bestie nepostavily za tisíc let.”

Adanos neměl co říct, vždy souhlasí s Innosem. Lidi si oblíbil a sám měl mezi nimi svoje věřící. Doufal, že jednoho dne i Beliar ponechá své výtvořky a pomůže lidem ve vývoji, ale Beliar tu myšlenku zavrhl.

Teď Adanos věděl co musí udělat. “Něco mě napadlo.” Adanos zašmátral v kapse a vytáhl dvě dřevěné figurky. Jednu položil před Innose, druhou před Beliaru. Figurky nebyly ničím zvláštní, měli klasický tvar člověka, ale byly bez tváře.

“Tyhle figurky reprezentují vašeho budoucího šampiona.”

“Šampiona?”

“Ano, místo toho aby jste ničili svět, mě napadlo, že by jste mohli vyslat svého smrtelného zástupce. Ten bude mít za úkol porazit druhého zástupce. Vítězi budou vyhověny podmínky.”

Innos a Beliar uchopili figurky a prohlédli si je.

“Souhlasím!” vykřikl Beliar a Innos společně. Otázka teď zněla, jaké podmínky si zvolí.

“Pokud vyhraji, chci aby Beliar odstranil ze světa orky a nemrtvé.” prohlásil Innos, natož mu Beliar odpověděl kývnutím.

“A já chci, aby se lidé vrátili co by moje.”

Několik minut seděli, hledíc jeden na druhého. Nakonec promluvil Adanos.

“Domluveno, necht' vaší vyvolení rozsoudí osud světa.”

Na to Beliar vstal nasadil si svůj hnědý plášť a připravil se k odchodu.

“Snad se nebudeš zlobit, že můj šampion toho tvýho porazí Beliare?” promluvil Innos, dřív než Beliar odešel. “Ty tvoje bestie stejně k ničemu nejsou.”

“Nebudu, ale ty budeš zuřit, až můj vybranec, zničí vše co jsi kdy stvořil. Připrav se, pač já vyberu někoho, koho bys nikdy nečekal.” Poté Beliar prošel dveřmi a zmizel v dešti.

Adanos a Innos spolu vysedávali v hospodě ještě nejméně hodinu. Povídali si o plánech, o životě, o kráse světa. Pak ale přišel čas k rozloučení. Adanos, ale i Innos, měli své povinnosti. Jeden druhého obejmul a popřál hezkou cestu. Adanos, stejně jako Beliar, zmizel v dešti. Innos ještě chvíli stál na místě, pozoroval co stvořil. Užíval si, jak na něj padají kapky.

“Připravím se bratře, připravím. Taky si vyberu někoho, kdo by tě v životě nenapadl a jeho jméno bude...”